

DEL PASSAT

L'INFERN DE PEDRA

V

(Acabament)

nostra gosadia, a l'anar a esquinçar per primera vegada el silenci i la fosca d'aquestes profundes soletats, misteris fins avui amagats a tot ull de mortal.

Per arribar a la primera cambra, ens hem de revolcar en les posicions més inversemblants i difícils. Agafats ja a la corda de nusos, per fi tramontem un darrera l'altre a la primera galeria, al fi de la qual divisem ja la claror del sol que ens cega amb els seus esplendorosos i enlluernadors raigs. A mida que ens anem acostant a la boca de sortida a fóra d'aquest antre, gradualment anem sentint una forta sensació de calor extraordinari. Reaccionem. Aquest calor és el mateix que madura les fruitaredes de la fèrtil plana, que encén els colors més vius a les flors, i lluïssors de foc brunzent a les barniçades carcasses negres de l'«Opel» i del «Mathis», aquells dos escarbats piloters que ens esperen allà baix, a la carretera, entre sembrats i barnedes. Les aures reconforten i tonifiquen nostres nervis. Els milers de millions de plantes segueixen silenciosa i obedientment la tasca que Déu els hi ha imposat, plantes quines arrels hem tingut per uns moments damunt nostres testes. El suau oreig mou com escalonades ones marines els camps d'inclinades espigues de blat embotit i daurat ¡Oh, Déu, gràcies, gràcies! En aquest cap-vespre en que el sol morent ja va a la posta en mig d'un cel rogent i un blau transparent saturat de llum, s'ouen a l'ensemps i en harmoniós concert, la campana d'una ermita, en la llunyania, tocant l'oració vespertina, l'*Angelus*, i a tota l'ocellada de totes aquestes xamoses i esmeragdines valls, resant-los, allunyada de les lluites fratricides dels homes, que molts no resen (*l'homo sapiens*)...

Són l'agraïment i les lloances de les *espècies inferiors* a llur Creador; són els himnes, els cants a l'aire lliure, a la llum, a la llibertat, a la suprema alegria del viure ignoscent, feliç...